

EL 9 NOU

L'Ajuntament de Caldes de Montbui ha recuperat el domini públic de la plaça Pau Surell, al darrere de l'església de Santa Maria. El bisbat de Terrassa l'havia registrada com a pròpia, però un Jutjat de Primera Instància de Granollers ha donat la raó a l'Ajuntament, que havia presentat una denúncia de reclamació, i quedarà anul·lada la immatriculació que es va fer fa quatre anys, el juny de 2014.

Les immatriculacions –és a dir, la primera inscripció d'una finca al Registre de la Propietat, utilitzant el privi-

Les immatriculacions de l'Església al Vallès

legi que tenien els bisbes de poder actuar com si fossin notaris– eren legals fins fa només tres anys. Es tracta d'un privilegi del segle XIX, que una llei franquista va consolidar el 1944 i que el govern de José María Aznar va ampliar per reial decret l'any 1998. No va ser fins que va entrar en vigor la nova llei hipotecària, l'any 2015, que

es va derogar aquesta figura del tot anacrònica.

El debat que s'ha obert arran de les immatriculacions va molt més enllà de l'ús d'un privilegi que equiparava l'Església a l'Administració permetent que es fessin inscripcions al Registre de la Propietat sense la intervenció d'un notari. El sindicat Unió de Pagesos va destapar el cas

a Catalunya –tot i que afecta tot l'Estat– després que un propietari del Bages descobrís que el bisbat de Vic havia registrat a nom seu unes propietats, una ermita i una antiga rectoria, que ell considerava que eren seves. Des del bisbat de Vic insisteixen que només han registrat a nom seu les propietats que tenen documentació que demostra

la seva propietat i que s'ha fet sota supervisió de tècnics imparcials. I s'han mostrat oberts a revisar els casos en què hi hagi dubtes.

El cas és que només els bisbats de Vic i Barcelona han fet pública la seva llista d'immatriculacions. El bisbat de Terrassa, al qual pertany el Vallès Oriental, no ho ha fet encara. A la institució eclesial cal exigir-li transparència. Si estem d'acord que el conflicte de les immatriculacions s'haurà de resoldre fonamentant-se en el dret administratiu i no pas en privilegis pretèrits, la llum i taquígrafs sobre les propietats del bisbat resulta imprescindible.

Reformatar l'ensenyament

Francesc Bellavista

Soci director de Bellavista

<<http://trendencies2050.com/cat>>

Ben iniciat el segle XXI, continua sent més aplicable que mai la sentència amb què ha passat a la posteritat el filòsof grec Heràclit d'Efes: "Tot canvia, res és." Les transformacions són avui tan nombroses, profundes, variades i accelerades que esdevé impossible per a qualsevol persona saber realment com se'ns presentarà el futur en els propers anys.

En allò que respecta a l'àmbit laboral, l'accelerat procés de canvi tecnològic derivat principalment de la robòtica, la digitalització, la intel·ligència artificial, la internet de les coses i la biotecnologia –tots ells, principals elements constitutius d'allò que s'ha batejat com la *quarta revolució industrial*– està generant un procés progressiu de substitució de persones per màquines.

La tendència es va manifestar en un primer moment en les feines més repetitives i menys creatives. Això no obstant, es preveu que, com a conseqüència de la difusió i perfeccionament de la intel·ligència artificial i de l'autoaprenentatge dels ordinadors, aquesta acabarà per afectar treballs i activitats que en l'actualitat encara considerem exclusius dels humans. A més a més, aquí no s'hi val l'argument que quelcom semblant ja va esdevenir al segle XIX amb la revolució industrial, atès que en aquell cas la facilitat d'adaptació de les persones a les noves circumstàncies –és a dir, la transició de peons agrícoles a peons industrials– va ser molt més senzilla que la que és necessària avui dia –per exemple, en el pas de peó industrial o de la construcció a enginyer informàtic.

Per afrontar aquest canvi imparabile ens cal un model d'educació molt diferent de l'actual, encara basat en la transmissió massiva d'informació per part dels professors –malgrat que avui ho hem comprovat cadascú de nosaltres, podem trobar qualsevol

El nou model educatiu hauria de fonamentar-se a ensenyar a buscar i discriminar la informació, però també a fomentar la curiositat

tipus d'informació a la xarxa– i en l'ensenyament d'habilitats que en pocs anys resultaran poc menys que obsoletes. Ben al contrari, cal reconduir la formació de les persones –i no només dels joves– a fi i efecte de capacitar-les per fer front durant tota la seva vida a aquest procés de canvi permanent, ja que es creu que en el transcurs del segle XXI la majoria d'individus –en particular, aquells que tinguin la sort o la desgràcia de treballar– exerciran més d'una i, possiblement, més de dues professions diferents.

En conseqüència, aquest nou model educatiu hauria de fonamentar-se a ensenyar a buscar i discriminar la informació, però també a fomentar la curiositat –un valor en si mateix, quan no un autèntic motor per al creixement personal i professional–, a saber respondre i resoldre problemes imprevistos i a tenir en compte el que demanen hores d'ara les empreses: que no és una altra cosa que una tipologia diferent de currículums més basats en la flexibilitat, els coneixements interdisciplinaris i les denominades *soft skills* o habilitats toves que, en detriment de la tradicional *titulitis* –i l'actual *masteritis*–, dotin d'una major rellevància al lideratge d'equips, a l'empatia personal o grupal, a la capacitat per assimilar el canvi o a la predisposició per ser internacionals, entre altres aspectes.

En aquest context, les escoles i universitats que no s'adaptin a aquests nous papers corren el risc de desaparèixer o, en tot cas, de situar-se en el miasma de la irrellevància. I pel que fa a l'àmbit concret de les nostres universitats públiques, és més que possible que ja hagin perdut el tren de la història, perquè el seu model en excés burocràtic i funcional –sumat al dèficit financer crònic– fa impossible que puguin actuar amb l'adaptabilitat i flexibilitat que requereixen les noves i canviants circumstàncies.

En definitiva, ens trobem davant nous esquemes per a una realitat inèdita que se'ns fa difícil de preveure en tota la seva complexitat. Per la meua part, en un món tan canviant només m'atreveixo a aventurar una predicció sobre les professions del futur: als psicòlegs i als psiquiatres –ja siguin persones o sofisticats robots– no els mancarà mai la feina!

**FES-TE
SUBSCRIPTOR
D'EL 9 NOU**

**I GAUDEIX DELS
AVANTATGES DE SER
D'el9club**

**TRUCA AL
93 889 49 49
SUBSCRIPCIONS**